

Ключевые слова: искусство, эстетическое воспитание, художественное образование, художественные школы, творчество, Конгрессы по эстетическому образованию.

SUMMARY

E. Donchenko. The Problem Development of Art Education in Western Europe (middle of the 19th – beginning of the 20th centuries).

The problem development of art education in Europe countries at the middle of the 19th – beginning of the 20th centuries is revealed in this abstracts, the European pedagogs' and artists' ideas about aesthetic education of children are summarized.

Keywords: art, aesthetic education, art education, art school, creation, Congress of aesthetic education.

УДК 378.637.016:78(043.3)

О.В. Єременко

Сумський державний педагогічний
університет ім. А. С. Макаренка

КОНСОЛІДАЦІЙНИЙ ПІДХІД: СУТНІСТЬ І ПЕРСПЕКТИВИ В СИСТЕМІ МАГІСТЕРСЬКОЇ ПІДГОТОВКИ

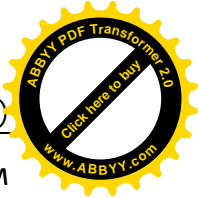
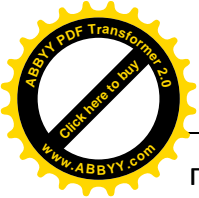
У статті актуалізовано проблему теоретико-методологічного забезпечення підготовки фахівців магістерського рівня в інститутах мистецтв педагогічних університетів та на музично-педагогічних факультетах, висвітлено сутність консолідаційного підходу як теоретичної основи означеної підготовки.

Ключові слова: фахівці магістерського рівня, консолідаційний підхід, музично-фаховий, педагогічно-практичний, науково-дослідницький напрями підготовки.

Постановка проблеми. Необхідність вирішення завдань наукового осмислення і конструювання освітнього процесу в галузі музичної педагогіки вимагає якісно нових можливостей у розробці проблеми магістерської підготовки. Пошук нових підходів до з'ясування цієї проблеми пов'язано з обґрунтуванням питань відносно її теоретико-методологічного висвітлення.

Аналіз актуальних досліджень. Варто зазначити, що сучасні теоретико-методологічні підходи до підготовки фахівців у галузі мистецької педагогіки впливають на вибір педагогічних стратегій і методів навчання. З огляду на те, що методологічні засади в системі освіти розуміються як найзагальніші концептуальні положення, дія яких розповсюджується на всю педагогічну діяльність [4, 42], ми визначаємо методологічні засади означеної підготовки як систему узагальнених теоретичних знань, що виконують роль провідних концептуальних позицій, на яких ґрунтується процес підготовки магістрів музичного мистецтва.

Обґрунтування методологічного плюралізму уможливорює визначення провідних методологічних засад у теорії і практиці підготовки фахівців музично-педагогічного профілю, а саме: національна парадигма підготовки фахівців з мистецтва; гуманістична основа музичного навчання; аксіологічні

підходи до навчання музикантів-педагогів; екзистенційно-емоційний напрям мистецького навчання та його акмеологічна спрямованість, а також прогностичні орієнтири професійної підготовки.

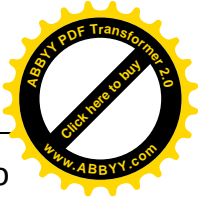
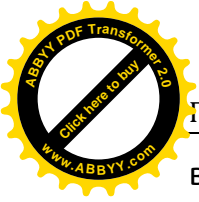
На вищезазначених теоретичних ідеях ґрунтується положення щодо провідної ролі консолідаційного підходу в системі підготовки магістрів музично-педагогічного профілю. З цих позицій центральною ланкою забезпечення ефективності підготовки магістрів музичного мистецтва виступає впровадження консолідаційного підходу, що забезпечує взаємодію музично-фахового, педагогічно-практичного, науково-дослідницького напрямів навчання за збереження змісту кожного з них. Кожен із цих рівнозначних напрямів, відзначаючись власною специфікою, характеризується внутрішньою спорідненістю і тяжіє до взаємодоповнення, взаємозумовленості та співіснування.

З метою більш глибокого розуміння сутності означеного концептуального підходу вважаємо за потрібне навести тлумачення поняття «консолідація», які пропонуються у довідковій літературі. Так, термін «консолідація» (від пізньолат. *consolidatio*, від *con (cum)* – «разом», «заодно» і *solido* – «ущільнення», «укріплення», «зрощення») використовується у сфері політики, економіки, фінансів, етнології, соціології, медицини і розглядається як «упрочнення, укріплення будь-чого; об'єднання, згуртування окремих осіб, груп, організацій у напрямку досягнення загальної мети» [1, 295].

Мету статті – визначити положення щодо вирішального значення консолідаційного підходу в системі підготовки магістрів музичного мистецтва.

Виклад основного матеріалу. Підкреслимо, що стратегію розбудови теоретичних засад підготовки фахівців з музичного мистецтва в магістратурі педагогічних університетів характеризує трактування цілого, що складається із рівнозначних, функціонально детермінованих елементів. Консолідована взаємодія, принципів якої ми дотримуємося, визначає у нашому випадку не підпорядковане поєднання компонентів підготовки, а паритетний (не конгломеративний) аспект функціонально зумовленого їх буття. Системність за такого підходу визначається не порядковою залежністю компонентів, а тлумаченням їх як функціонально-цілісної єдності.

У традиційних поглядах щодо забезпечення магістерської підготовки відбивається пріоритетне, системоутворююче значення науково-дослідницького напрямку. Втім зауважимо, що такий підхід руйнує мистецькі підвалини підготовки фахівців вищого освітньо-кваліфікаційного рівня в системі музично-педагогічної освіти. Безперечно, якби йшлося про підготовку магістрів у галузі науки або про підготовку викладачів наукових дисциплін (фізики, математики, біології тощо), надання науково-дослідницькому напрямку підготовки домінантного значення було б цілком

виправдано. Коли ж йдеться про підготовку фахівців *мистецтва*, вважаємо за потрібне зазначити, що фахова музична підготовка не може інтерпретуватися як нижча за рангом, підпорядкована науково-дослідницьким пріоритетам навчального процесу. Так, важко уявити магістранта, фахівця вищого рівня в галузі музичного мистецтва, який не був би спроможний виконати твір або міг би гірше продемонструвати музику у власному виконанні, ніж дати науково-методичне описання виконавських підходів, чи був би кращим дослідником, ніж виконавцем, краще «писав», ніж «грав» або «співав» тощо.

Крім того педагогічний напрям у контексті цілісного процесу підготовки фахівців з музичного мистецтва в магістратурі, за нашим переконанням, також не має права поступатися місцем ні виконавському, ні дослідницькому, оскільки в майбутній педагогічній діяльності фахівців вищого освітньо-кваліфікаційного рівня (а саме до такої діяльності готують магістрантів у педагогічних університетах), викладацька майстерність є не менш значущою, ніж інші напрями підготовки. Так, студенти, які закінчили магістратуру факультету мистецтв Сумського державного педагогічного університету ім. А. С. Макаренка, отримують спеціальність: «Педагогіка і методика середньої освіти. Музика» за кваліфікацією «Викладач вокалу (чи фортепіано тощо), вчитель музики»). Вищезазначене дає можливість відзначити, що консолідаційний підхід «цементує», забезпечує цілісність системи підготовки магістрів музично-педагогічного профілю на основі функціональної виваженості кожного із визначених напрямів – дослідницького, педагогічного, музичного.

Розглядаючи визначене методологічне положення, слід підкреслити, що активізація творчої діяльності у процесі реалізації єдності *музично-фахового, педагогічно-практичного і науково-дослідницького напрямів* підготовки магістрів музичного мистецтва виступає одним із необхідних завдань навчання в магістратурі. Особливого значення в обґрунтуванні визначеного концептуального положення набуває виокремлення Г. Падалкою провідних компонентів навчальної творчої діяльності в мистецтві, таких, як: логічне мислення, емоційні переживання, інтуїтивне осягнення змісту художніх образів, уява. З цих позицій раціональні підходи є характерними для постановки творчого завдання, висунення творчої мети та її інтелектуального обґрунтування. Аналіз, синтез, узагальнення і систематизація – характерні ознаки творчої діяльності учнів у процесі навчання [4, 116].

Забезпечення єдності музично-фахового, педагогічно-практичного і науково-дослідницького напрямів магістерської підготовки передбачає використання формально-логічних та інтуїтивно-евристичних засобів. Так, увлечення – це психічна діяльність, що полягає у створенні ситуацій мислення,

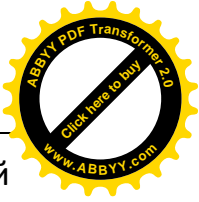
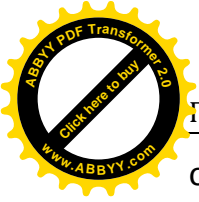
які в цілому ніколи не сприймалися людиною в дійсності. В уявленні відбивається не тільки і не стільки сучасне і минуле, скільки переважно майбутнє, опосередковане соціальним досвідом, де відбиваються тенденції розвитку об'єктів [8, 504].

Для нашого дослідження провідну роль відіграє визначення науковцями особливостей інтуїтивного процесу у сфері мистецької освіти, а саме: відсутність будь-яких зусиль й ускладнень – дія відбувається легко, без напруження; наявність відчуття впевненості у своїх діях (наприклад, музиканти-педагоги часом твердо переконані в тому, що треба обрати саме такий темп виконання твору, хоч не завжди словесно можуть довести правомірність своєї інтерпретації); швидкість його протікання, відсутність тривалих роздумів (наприклад, фахівці, нерідко навіть не знаючи художнього твору, можуть з упевненістю впізнати автора, інтуїтивно відчуваючи стиль) [4, 118–119].

У зазначеному контексті одним із шляхів реалізації єдності музично-фахового, педагогічно-практичного і науково-дослідницького напрямів магістерської підготовки виступає оволодіння майбутніми фахівцями методикою художньо-педагогічної інтерпретації музики. Здатність магістрантів до художньо-педагогічної інтерпретації музики як специфічного різновиду виконавської і педагогічної діяльності свідчить про вищий ступінь професіоналізму в галузі музичної педагогіки.

Визначаючи сутність взаємодії музично-фахового, педагогічно-практичного і науково-дослідницького напрямів магістерської підготовки, доцільно зазначити, що музично-фаховий напрям забезпечується вільним оволодінням та мобільним використанням магістрантами комплексу розвинених спеціальних знань, умінь і навичок, які уможливають здійснення завдань музичного навчання учасників освітнього процесу. У зазначеному контексті передбачається розвиток мистецької компетентності не просто як фахово спрямованих знань, умінь і навичок, а як єдності знань та естетичних переживань, нерозривного зв'язку між розширенням мистецької обізнаності і розвитком емоційної культури особистості. «Знати мистецтво у розмаїтті його жанрів і стилів означає мати великий запас естетичних вражень, широкий досвід інтелектуально-емоційного усвідомлення образного змісту творів, володіти різнобарвною палітрою здатності до художніх роздумів і почуттів» [4, 38].

З позицій нашого дослідження важливою є думка С. Сисоевої щодо творчої педагогічної діяльності вчителя, формування у нього потреби аналізувати власний педагогічний досвід і впроваджувати педагогічний досвід інших з урахуванням своєї творчої індивідуальності [6, 97]. З цієї точки зору, А. Козир визначає, що навчальний процес як за змістом, так і за формами організації і проведення занять, доцільно будувати як процес розвитку, а

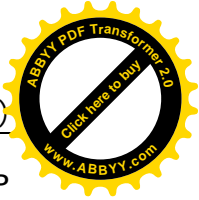
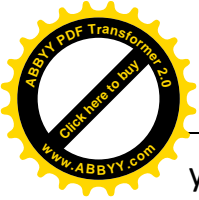

оволодіння знаннями, уміннями і навичками слід розглядати як складовий елемент розвитку, як його основний засіб. У зв'язку з цим структура педагогічної діяльності вчителя буде наповнюватися новим змістом. Згідно із сучасними теоретичними підходами, до її складу мають входити такі основні компоненти: педагогічні цілі та завдання, діапазон яких охоплює як загальні цілі окремого педагогічного закладу, школи, всієї освітньої системи тощо, так і окремі оперативні завдання; педагогічні засоби та способи вирішення поставлених завдань; аналіз та оцінка педагогічних дій учителя (порівняльний аналіз запланованого і реалізованого в діяльності педагога), які спрямовані на усвідомлення і корекцію педагогом власної праці [2, 91].

Вищезазначене актуалізує проблему педагогічної спрямованості підготовки фахівців у педагогічних університетах. Ця проблема інтенсивно розробляється центральними науковими школами дидактикологічного напрямку й загалом трактується як потрібна основа педагогічної праці, як рушійна сила розвитку педагогічних здібностей, як передумова педагогічної майстерності і педагогічної творчості, як стійкий інтерес до педагогічної професії в єдності із суспільною і пізнавальною активністю (І. Зязюн, Н. Кузьміна, О. Мороз, В. Сластьонін та ін.).

Отже, педагогічна спрямованість як сукупність домінуючих професійних мотивів, потреб, установок, ціннісних орієнтацій, уподобань учителя-вихователя у цілому детермінує вибір людиною педагогічної професії, є джерелом мотивації до отримання професійно-педагогічної освіти, однією з умов професійного розвитку. Крім стимульно-орієнтаційної функції, педагогічна спрямованість набуває також ключового значення для вироблення у педагога-професіонала мотиваційних утворень вищого рівня, усвідомленої і стійкої системи ставлень до своєї роботи, явищ педагогічної дійсності, цілей, засобів, змісту педагогічної діяльності, до себе як суб'єкта педагогічної діяльності.

Важливою ознакою забезпечення педагогічно-практичного напрямку підготовки виступає педагогічне спрямування виконавського трактування. З цих позицій варіативні підходи набувають особливого значення. За твердженням Г. Падалки, варіативність, з одного боку, зумовлена необхідністю знаходження найдоцільніших засобів навчання, пошуку найкоротшого шляху до кінцевої мети, з другого – можливість варіантної побудови викликана специфікою викладання мистецьких дисциплін, що неодмінно мають визначатися творчими підходами [4, 3]. Крім того, варіативність протистоїть догматизму і авторитарності в системі навчання магістрів мистецтва; вона забезпечує можливість оперативного впровадження передового досвіду, відкриває шляхи експериментальній перевірці новітніх методів і прийомів музичного навчання в умовах

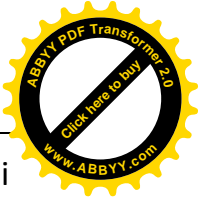
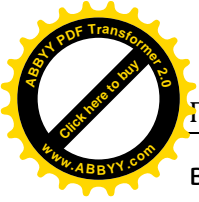
урахування індивідуального педагогічного стилю. Практика доводить принципову можливість варіативного тлумачення музики.

У річищі консолідаційного підходу, що передбачає концентрацію, згуртування зусиль означених напрямів підготовки з метою забезпечення їх єдності за збереження змісту кожного з них, ми розглядаємо особливості написання випускних магістерських робіт. Цілеспрямований аналіз наукового доробку С. Гончаренка, М. Кагана, В. Краєвського, М. Ярмаченка та ін. дає підстави для з'ясування загальних орієнтирів підготовки магістерських досліджень та науково-педагогічного керівництва ними.

Важливого значення для висвітлення специфіки науково-дослідницької діяльності магістрантів набуває думка О. Мороза щодо визначення провідного завдання науково-дослідної праці студентів педагогічних ВНЗ, яке «полягає, перш за все, в розвитку в майбутніх педагогів нахилу до пошукової, дослідницької діяльності, до творчого вирішення навчально-виховних завдань, а також у формуванні вмінь і навичок застосування дослідницьких методів для розв'язання практичних питань навчання та виховання підростаючого покоління. Набуття первісного досвіду наукової праці з профільюючих дисциплін і особливо з психолого-педагогічних може стати початком серйозних наукових пошуків і перетворитися в справу життя педагога [3, 123]. До того ж студенти оволодівають навичками роботи з різноманітними інформаційними джерелами з метою розширення науково-педагогічного та методичного кругозору, здобувають уміння організовувати наукові гуртки і керувати їх діяльністю.

Результатом виконаних магістрантами досліджень повинні бути написані роботи, в яких вони проявляють свою здатність до вибору теми, складання методики дослідження, організації й проведення його, здійснення якісного і кількісного аналізу, аргументування своїх висновків, оформлення літератури, що, власне, забезпечує успішність захисту магістерських робіт.

Слід зазначити, що в педагогіці існують поняття «магістерська випускна робота» (Г. Падалка), «магістерська дисертація» (І. П'ятницька-Позднякова) тощо. Але їх тлумачення зводиться до основної думки про те, що магістерська робота є випускною кваліфікаційною роботою наукового змісту, що відображає хід та розробку обраної теми, відповідає сучасному рівню розвитку освіти і науки та має перспективи для подальшого дослідження. За І. П'ятницькою-Поздняковою кваліфікаційна функція магістерської роботи вказує на високий рівень підготовки спеціаліста, його наукову компетентність, уміння самостійно проводити науковий пошук, вирішувати конкретні наукові завдання, моделювати пошукову ситуацію, що підтверджується публічним захистом роботи на комісії ДЕК [6, 68]. Уважаємо за доцільне зазначити, що магістерську роботу як наукове дослідження характеризує моделювання вже

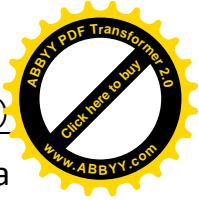
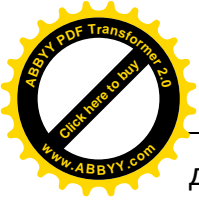

відомих наукових проблем з їх оригінальним підходом у вирішенні поставленої мети, необов'язковість окреслення кардинально нових, раніше не визначених проблем, що підкреслюються у дисертаціях на здобуття наукового ступеня кандидата наук та стоять на щабель вище і різняться процедурою підготовки й захисту.

Зміст магістерської роботи повинен відзначатися нетрадиційними підходами у вирішенні завдань дослідження, новими розробками у методиці дисципліни, в межах якої ведеться пошукова робота, що передбачає обґрунтування положень, гіпотез, наукових фактів, узагальнення, класифікацію та модифікування раніше відомих позицій або їх висвітлення у новому аспекті. Використання магістрантом необхідних мовних конструкцій передбачає його розвинену здатність до абстрагування, логічного мислення, аргументації суджень, активного застосування наукового апарату, точності формулювань тощо. Цілеспрямований аналіз дозволив з'ясувати основні орієнтири у процесі підготовки магістерських робіт, основними з яких виступають: вибір теми роботи, визначення узагальнюючої ідеї; з'ясування необхідних методів дослідження; актуалізація творчих підходів у науковому пошуку; формалізація одержаних результатів.

Відповідно до вищесказаного зазначимо, що обрання матеріалу музичних спеціалізацій як поля наукового пошуку зумовлюється їх профілюючим напрямом, у межах якого навіть одна тематика передбачає велику кількість ракурсів дослідження. До того ж зауважимо, що важливим мотивом вибору теми магістерської роботи є врахування суб'єктивних й об'єктивних характеристик її розкриття. Спостереження практики доводять, що під час визначення напряму магістерської роботи важливо виходити з оцінки дослідницького потенціалу магістранта, його інтересів, схильності до теоретичних узагальнень чи емпіричних пошуків, наявності здібностей і досвіду наукової діяльності. Крім того, у виборі теми магістерського дослідження особливого значення набувають розроблені І. П'ятницькою-Поздняковою рекомендації, серед яких: огляд каталогів вже існуючих досліджень в обраній галузі та ознайомлення з уже виконаними на кафедрі роботами; опрацювання результатів дослідження як в обраній, так і у суміжних галузях науки та оцінка стану розробленості; перегляд вже відомих вирішень проблеми за допомогою нових методів, теоретичних позицій та включення нових суттєвих фактів, виявлених магістрантом [7, 79].

Обізнаність наукового керівника з колом питань визначеної проблематики відіграє важливу роль у забезпеченні результативності магістерської роботи. Науковий керівник має надавати консультативну допомогу за такими орієнтирами, як: рекомендації щодо джерелознавчої бази дослідження; проведення консультацій з метою надання методичної

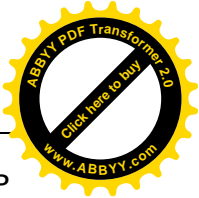
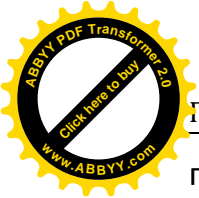

допомоги; оцінювання змісту магістерської роботи як в цілому, так і за окремими напрямками; надання можливостей для захисту з обґрунтованим відгуком на виконане дослідження; передбачення подальшої перспективи даної роботи. Слід зазначити, що наукова взаємодія керівника і магістранта має відбуватися на основі партнерського діалогу, взаємоповаги, співтворчості.

Важлива передумова ефективності виконання магістерської роботи – з'ясування необхідних методів дослідження, обґрунтування їх функцій у розкритті обраної теми, їх умотивоване залучення. Науковці визначають головні вимоги до наукового методу, серед яких: детермінованість методу (обумовленість закономірностями як об'єкта, так і пізнавальної діяльності), заданість методу (наявність результату з високим ступенем вірогідності), ефективність як умова досягнення мети із мінімальними зусиллями та максимальними результатами, доступність [6]. До того ж магістранти мають оволодіти бібліографічною культурою. Розвиток здатності магістрантів до оцінки джерел наукової інформації за такими критеріями аналізу, як повнота та достовірність, наявність теоретичних узагальнень та критичних підходів має супроводжувати написання магістерської роботи. Опрацювання наукових джерел науковцем-початківцем відбувається за допомогою різних прийомів. Так, І. П'ятницька-Позднякова серед основних виокремлює такі, як: зівставлення назви джерела з тематикою обраного дослідження, вибір методологічної бази дослідження, розуміння головної думки прочитаного на основі першого речення абзацу, складання бібліографічного покажчика видань, які опрацьовано [6, 87–88].

Магістерське дослідження є кваліфікаційною роботою, тому слід звернути увагу на мовностилістичну культуру дослідника, що визначає і рівень його загальної культури. Мова і стиль наукового дослідження виокремилися під впливом «наукового етикету», суть якого полягає в інтерпретації різних точок зору на певну проблему з метою з'ясування істини. Серед визначальних характеристик наукового тексту дослідники виокремлюють такі, як: цілеспрямованість, відсутність емоційно забарвлених елементів мови, наявність точних висловлювань, використання спеціальної термінології, логічна послідовність тощо [7, 505].

Уважаємо за потрібне, поряд із відомими вимогами (послідовність, логічна виваженість описання) до дослідження обґрунтувати необхідність чіткого висвітлення провідної, узагальнюючої ідеї в магістерській роботі, яка є «згустком, ядром наукових роздумів магістранта, відіграючи синтезуючу роль у представленні результатів дослідження» [4, 15]. На рівні сучасних вимог обов'язковим критерієм магістерської роботи виступає дотримання мінімізації теоретичних викладок, яка передбачає відбір тільки тих позицій, положень, фактів, без яких руйнується логічна упорядкованість загальної

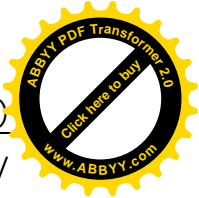
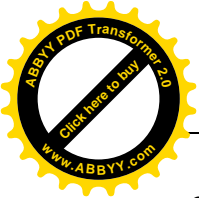
побудови. Поняття мінімізації торкається висвітлення провідних положень роботи, формалізації теоретичних узагальнень.

З позицій гуманістичної проблематики, що передбачає активність духовної діяльності людини, її відповідальність за винаходи, об'єктивну оцінку явищ, проблема морального вибору молодого науковця, без якої не існує етики науки, відіграє важливе значення. Слід зазначити, що етика науки вивчає принципи, якими керується вчений у своїй пізнавально-пошуковій діяльності, а також поведінці в науковому колективі. У зв'язку з вищезазначеним, дослідник-початківець повинен усвідомлювати не лише власну зацікавленість в обраному напрямі свого дослідження, а й значущість розв'язання даної проблеми для науки. Зважаючи на це, проблема етики науки розглядається у тісному взаємозв'язку з розвитком гуманістичної культури суспільства. Зв'язок між науковим знанням та етикою має неоднозначний характер і передбачає реалізацію соціальної відповідальності та етико-гуманістичну позицію науковця. Отже, варто констатувати, що на сьогодні проблема «наука–етика» має багато резервів у вивченні.

Висновки. Таким чином, упровадження консолідаційного підходу визначено теоретичним підґрунтям забезпечення ефективності підготовки фахівців магістерського рівня в галузі музичної педагогіки у взаємодії музично-фахового, педагогічно-практичного, науково-дослідницького напрямів при збереженні змісту кожного з них. Кожен із цих рівнозначних напрямів тяжіє до взаємодоповнення, взаємозумовленості та співіснування. Отже, прогностичні орієнтири розвитку означеної проблеми ми вбачаємо у розробці питання щодо специфіки формування музично-виконавської культури майбутніх фахівців на основі консолідаційного підходу, методики формування педагогічної майстерності магістрів крізь призму означеного підходу тощо.

ЛІТЕРАТУРА

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови. – К. : Ірпінь, 2001. – 995 с.
2. Козир А. В. Професійна майстерність учителів музики : теорія і практика формування в системі багаторівневої освіти : [монографія] / А. В. Козир. – К. : Вид-во НПУ ім. М. П. Драгоманова, 2008. – 380 с.
3. Мороз О. Г. Педагогіка і психологія вищої школи : навч. посіб. / Мороз О. Г. , Падалка О. С. , Юрченко В. І. ; за заг. ред. О. Г. Мороза. – К. : Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова, 2003. – 267 с.
4. Падалка Г. М. Педагогіка мистецтва (теорія і методика викладання мистецьких дисциплін) / Г. М. Падалка. – К. : Освіта України, 2008. – 274 с.
5. Падалка Г. М. Професійно-цілісний підхід і його реалізація в умовах художньої освіти майбутнього вчителя (на матеріалі музичних дисциплін) : метод. реком. / Г. М. Падалка. – К. : Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова, 1999. – 33 с.
6. П'ятницька-Позднякова І. С. Основи наукових досліджень у вищій школі : навч. посіб. / І. С. П'ятницька-Позднякова. – К., 2003. – 116 с.

7. Сисоева С. О. Підготовка вчителя до формування творчої особистості учня / С. О. Сисоева. – К. : Поліграфкнига, 1996. – 406 с.
8. Філософія : підруч.[длявищ.шк.] / [за ред. В. Г. Кременя, М. І. Горлача]. – [3-тє вид., перероб. та доп.] – Х. : Прапор, 2004. – 736с.

РЕЗЮМЕ

О. В. Еременко. Консолидационный подход: сущность и перспективы в системе магистерской подготовки.

В статье актуализирована проблема теоретически-методологического обеспечения подготовки специалистов магистерского уровня в институтах искусств педагогических университетов и на музыкально-педагогических факультетах, отражена сущность консолидационного подхода как теоретической основы отмеченной подготовки.

Ключевые слова: *специалисты магистерского уровня, консолидационный подход, музыкально-профессиональное, педагогически-практическое, научно-исследовательское направления подготовки.*

SUMMARY

O.Yeremenko. Consolidation approach: essence and prospects in the system of the music-pedagogical education.

The problem of theoretic-methodological support for the specialists of master's level training in institutes of arts of pedagogical universities and at music-pedagogical departments is actualized, the essence of consolidation approach as a theoretic basis of the mentioned training is elucidated.

Key words: *specialists of master's level, consolidation approach, music-specialized, pedagogic-practical, research directions of training.*

УДК 78.06:164.032:37«312»

MariaKaczmarkiewicz
Uniwersytet Humanistyczno-Przyrodniczy
Jana Kochanowskiego w Kielcach (Polska)

WARTOŚĆ I ZNACZENIE MUZYKI WE WSPÓŁCZESNEJ EDUKACJI

The author outlines the problem of modernization of content of musical education in Poland, determines its goals and principles in the context of eurointegration, reveals the axiological potential of music.

Key words: *musical education, teaching music, aesthetic education, values.*

Wstęp. Rozważania zasygnalizowane w tytule a dotyczące *wartości muzyki w edukacji dzieci i młodzieży* nie będą same w sobie studium semantycznym lecz pewnymi przemyśleniami mającymi przybliżyć znacznie muzyki i jej rolę w edukacji szkolnej oraz wychowaniu młodego pokolenia.

Powszechnie wiadomo, że człowiek uczuciowy, nie obojętny na los innych ludzi, społeczeństw, potrafi znaleźć swój cel w życiu, potrafi swoją pasją zainteresować innych. W wychowaniu znaczącą rolę, oprócz innych zainteresowań, ogrywa sztuka, w tym przede wszystkim muzyka. Czy ona potrafi „zarażać», potrafi pasjonować, potrafi być tym bodźcem który zawsze nam towarzyszy? Ogólnie można stwierdzić, że tak. Nie ma bowiem ani dzieci, ani młodzieży, ani osób dorosłych, które nie potrafią odnieść się do piosenki, do dzieła